

Arrest

**nr. 57 375 van 4 maart 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 december 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 december 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 26 juli 2010 het Rijk is binnengekomen, diende dezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid stelde vast dat aan verzoekster een visum werd afgegeven door de Italiaanse autoriteiten. Hij verzocht deze autoriteiten op 27 augustus 2010 om verzoekster over te nemen en verwees hierbij naar de artikelen 9.2 en 9.3 van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG).

1.3. Bij aangetekend schrijven van 6 oktober 2010 diende verzoekster een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 29 november 2010 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekster om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden ongegrond werd verklaard.

1.5. Op 9 december 2010 deelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de Italiaanse autoriteiten mee dat zij, gelet op het verstrijken van de in artikel 18.1 van de verordening 343/2003/EG bepaalde termijn, geacht werden het overnameverzoek te aanvaarden.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 9 december 2010 ten aanzien van verzoekster tevens de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten (V. H.)
(...)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 9(2) en 18(7) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 26.07.2010 asiel in België. Via het Vision-systeem verkregen informatie toont aan dat de Italiaanse consulaire diensten op 13.07.2010 aan de betrokkene een Schengenvisum (visumnummer I15976138) uitreikten. Tijdens haar verhoor ontkende de betrokkene dit. Ze stelde dat ze geen visum aanvroeg. Op 27.08.2010 werd een verzoek voor overname gericht aan de bevoegde Italiaanse instanties, die tot op heden niet op ons verzoek voor overname hebben geantwoord. Artikel 18(1) van Verordening 343/2003 stelt dat de voor overname verzochte Lidstaat binnen een termijn van twee maanden moet antwoorden op ons verzoek. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden staat volgens artikel 18(7) gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 18(7) van Verordening 343/2003 op 09.12.2010 door middel van een "tacit agreement" op hun verantwoordelijkheid gewezen en op de verplichting de betrokken persoon over te nemen. Ook inzake de asielaanvraag van de echtgenote van de betrokkene werd overname gevraagd aan Italië.

Aan de betrokkene werd tijdens het verhoor gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) ze een asielaanvraag in België indiende. De betrokkene stelde dat ze niet zelf koos voor België, maar het toeval was dat ze hier belandde. We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar ze asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. We benadrukken dat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene op grond van de artikels 9(2) en 18(7) van Verordening 343/2003. Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie door dezelfde internationale verdragen gebonden als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder

dus ook België. Italië kent, net als België, de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Italië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De betrokkene uitte geen enkele vrees tegenover de Italiaanse instanties en maakte geen melding van feiten of omstandigheden, die zouden kunnen wijzen op een mogelijke inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben. Gevraagd naar haar gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene gezondheidsproblemen te hebben. We merken op dat de betrokkene op 08.10.2010 een aanvraag voor een machtiging van verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 indiende. Deze aanvraag werd op 29.11.2010 als ongegrond beoordeeld. De bevoegde diensten oordeelden dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht aan de Italiaanse instanties een inbreuk zou betekenen op de Europese richtlijn 2004/83/EG of artikel 3 van het EVRM. De betrokkene bracht verder geen attesten of andere elementen aan, die haar verklaarde problemen staven.

Italië zette de Europese regelgeving inzake opvang en zorgen voor asielzoekers om in nationale wetgeving. Volgens de bepalingen van Richtlijn 2003/9/EG zal aan de betrokkene in haar hoedanigheid van kandidaatvluchteling de nodige opvang worden verstrekt. De Belgische instanties gaan er dan ook van uit dat Italië deze regelgeving respecteert.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht van de betrokkene aan Italië een schending zou betekenen van artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 9(2) en 18(7) van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 1.A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van de artikelen 3.2, 3.4, 16 19.2 en 45 van de verordening 343/2003/EG, van de artikelen 51/5, 62 en 71/3 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2, 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de rechten van de verdediging en van de zorgvuldigheidsverplichting. Zij betoogt tevens dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Zij verstrekt volgende toelichting:

“Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 ; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; van artikel 16.1 van de verordening 343/2003 van de artikelen 51/5, en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; artikel 8 Europees verdrag voor de Rechten van de mens en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat de asielaanvraag van verzoeker onontvankelijk is zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar verzoekers vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, bij een terugkeer naar Italië.

Doordat de bestreden beslissing stelt:

Italië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het Procedureglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De betrokkene uitte geen enkele vrees tegenover de Italiaanse instanties en maakte geen melding van feiten of omstandigheden, die zouden kunnen wijzen op een mogelijke inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Terwijl de bestreden beslissing niet motiveert dat de vrees voor terugkeer voor schending van artikel 3 EVRM naar (I)talië goed onderzocht is. Dat de beslissing inzake de aanvraag 9ter het volgende stelt:

Op basis van de beschikbare medische gegevens stelt de controlearts (zie bijgevoegd medisch verslag van 24/11/2010 in bijgevoegde gesloten omslag) dat de aangehaalde medische aandoeningen, hoewel deze beschouwd kunnen worden als aandoeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd worden geen enkel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling...

Zodat

De bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is naar de vrees naar schending van artikel 3 EVRM van verzoeker in (I)talië.

Dat zelfs EU burgers in de mogelijkheid zijn om in België asiel aan te vragen.

Dat deze mogelijkheid niet werd toepast op verzoeker nochtans een niet EU onderdaan.

Dat dit uiteraard een ongelijkheid uitmaakt en de wettigheid schendt.

Dat Italië een democratisch land is voor EU onderdanen maar voor derdelanders er een gevaar kan zijn.

Bij arrest van 21 december 2009 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) een weigering van de Belgische verantwoordelijkheid over een asielaanvraag (bijlage 26quater), omdat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ten onrechte niet was ingegaan op de verklaringen van verzoekende partij.

Bestuurshandelingen moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd, dat de motivering zijnde de juridische en de feitelijke overwegingen dient te worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen en deze motivering moet afdoende zijn. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen.

Een motivering van de bijlage 26quater die niet toelaat te begrijpen waarom het ingeroepen gevaar voor hun leven geen grond vormt voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule is een gebrekkige motivering.

Dat verzoeker hiertoe ten bewijze het verzoekschrift artikel 9ter en de dienvolgende beslissing voegt.

Verzoekende partij is gegriefd omwille van het feit dat verwerende partij diens asielrelaas niet heeft overgemaakt aan het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor onderzoek.

De beslissingen zeggen met geen woord, waarom asielaanvraag niet in België kan worden behandeld;

De beslissing is niet afdoende gemotiveerd in de mate de verwerende partij er zich tot beperkt de argumenten van verzoekende partij te noteren, doch geen besluit neemt noch positief, noch negatief; (...)

De verzoekende partij derhalve tegen de beslissing beroep aantekent.

Dat blijkt dat mijn verzoekende partij bij repatriatie naar (I)talië een terugkeer naar het land van herkomst deze wel degelijk mogelijk is en verzoekende partij het slachtoffer zal zijn van een daadwerkelijke en persoonsgerichte vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Dat bovendien elke instantie bescherming ook de "protection subsidiaire subsidiaire" dient te controleren (cfr. het discours van Prof. Dr. Carlier in dit verband.)

Dat het recht op leven van artikel 2 EVRM niet alleen behoort tot de meest fundamentele rechten van het EVRM, waarvan geen enkele afwijking is toegestaan in vredestijd, maar beschermt bovendien, samen met het verbod van foltering van artikel 3 EVRM, één van de meest fundamentele waarden die de democratische staten die de Raad van Europa vormen (Hof Mensenrechten 27september1995 (McCamilVerenigd Koninkrijk) PubL Eur. Court HR.R 1996, Senek nr. 324).

Dat hoewel de verdragsluitende Staten het recht hebben om de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren en noch het Europese Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens noch de Aanvullende Protocollen ervan het recht op politiek asiel bevestigen, moet nochtans in principe aangenomen worden dat artikel 3 EVRM één van de grondbeginselen van de democratische samenlevingen huldigt, door de foltering of de onmenselijke en vernederende straffen of behandelingen in absolute termen te verbieden. Het is niet anders wanneer voornoemd artikel 3 van toepassing is inzake uitzetting. Dat zelfs de intriges van de persoon in kwestie hoe onaanvaardbaar en gevaarlijk ze ook mogen zijn, kunnen niet in aanmerking worden genomen. De bescherming die door voornoemd artikel 3 wordt verzekerd is dus ruimer dan die voorzien in artikel 33 van het Internationaal Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen De uitzetting zou bijgevolg artikel 3 E.V.R.M schenden zolang hij een ernstig risico loopt op folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen (Hof Mensenrechten, 17 december 1996, (Ahmed/Oostenrijk), Rev.Dr. étr. 1997, 88).

Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers, het artikel 71/3 van Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat zonder afdoende motivering ivm de persoonlijke situatie van verzoeker een bevel wordt gegeven.

De vrees die verzoekende partij heeft bij repatriatie voor een vernederende behandeling wordt bevestigd in recente mensenrechtenrapporten. Dat verzoekende partij zich dan ook niet kan verzoenen met de inhoud van de bestreden beslissing.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Dat verweerder derhalve een manifeste beoordelingsfout maakte door de persoonlijke situatie van verzoeker niet correct te onderzoeken en de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers derhalve, niet afdoende motiveerde.

De motivering van de beslissing waarbij aan verzoekende partij het bevel wordt gegeven faalt derhalve volledig."

3.2. Verweerder antwoordt als volgt:

“Vooreerst stelt de verwerende partij vast dat verzoekster in de toelichting van het enig middel in gebreke blijft in te gaan op verschillende van de nochtans door haar opgeworpen schendingen van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging, art. 1, A(2) van het Verdrag van Genève, art. 3.2, 3.4, 45, 16 en 19.2 van de Verordening 343/2003 en artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Evenmin licht verzoekster de schending van artikel 8 EVRM toe, schending waar zij zeer summier gewag van maakt in de toelichting bij haar middel.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekster vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoekster slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoekster door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet - naar behoren - worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Nopens de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en art. 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998. F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekster toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoeksters uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoeksters beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

De verwerende partij laat verder gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in de bestreden beslissing duidelijk heeft gemotiveerd waarom Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoeksters asielaanvraag.

Ook verzoeksters uiterst warrige en vage beschouwingen nopens 'een vrees voor terugkeer naar Italië die niet onderzocht zou zijn' kunnen niet worden aangenomen.

(...)

Verzoeksters beschouwingen in haar verzoekschrift kunnen dan ook allerminst afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt ter dege gemotiveerd waarom verzoeksters asielaanvraag niet in België wordt behandeld, zoals genoegzaam blijkt uit hogervermelde motieven.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoeksters enig middel onontvankelijk. minstens ongegrond is.

Het komt verder aan verzoekster aan te tonen dat er een schending van art. 2 en 3 EVRM zou kunnen zijn. Desbetreffend heeft zij bij haar asielaanvraag en tijdens haar verhoor geen enkel element aangehaald.

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr, Cass. 1993, 1, 148).

Verder laat de verwerende partij gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T Vreemd 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, "in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven".

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekster ter zake heel erg vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Er is in casu geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit dat art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

Verzoekster is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 2 en/of 3 E.V.R.M. zou geschonden zijn.

Terwijl ook een vermeende schending van art. 71/3 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 niet kan worden aangenomen, nu er geen art. 71/3 van de wet dd. 15.12.1980 bestaat. In zoverre verzoekster de schending zou voorhouden van art. 71.3 van het KB dd. 08.10.1981, laat de verwerende partij met verwijzing naar het voormelde gelden dat de in casu bestreden beslissing ten genoegen van recht is gemotiveerd met draagkrachtige motieven, waarbij de gemachtigde uiteenzet om welke redenen Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoeksters asielaanvraag.

De verwerende partij laat tot slot nog gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in casu geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekster de schending aanvoert.

Terwijl er ook geen sprake is van een "manifeste beoordelingsfout".

Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden."

3.3.1. Er dient in eerste instantie gewezen te worden op het feit dat artikel 1 van de Vluchtelingenconventie geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde (RvS 14 februari 2005, nr. 140.572). Deze bepaling kan derhalve op zich niet dienstig worden aangevoerd.

3.3.2. De Raad dient verder te duiden dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 9.2 van de verordening 343/2003/EG, vastgesteld dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van verzoeksters asielaanvraag, nu werd vastgesteld dat de Italiaanse consulaire diensten haar een visum uitreikten en deze Staat dus bevoegd is voor het onderzoek van deze aanvraag. Er wordt daarnaast uiteengezet dat Italië partij is bij het EVRM, dat de asielaanvraag van verzoekster door de Italiaanse autoriteiten zal behandeld worden volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht, dat Italië de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toekent aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden en dat er geen aanleiding bestaat om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de normen die opgenomen zijn in de Europese asielrichtlijnen niet respecteren. Tevens wordt erop gewezen dat verzoekster verklaarde geen familieleden in België te hebben en dat de door haar aangebrachte medische problemen onderzocht werden. Hierbij wordt geduimd dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf, om medische redenen, als ongegrond werd afgewezen en hierbij werd vastgesteld dat een overdracht naar Italië niet leidt tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Er wordt derhalve uiteengezet waarom de door verzoekster aangebrachte gegevens niet aanvaard worden als redenen om haar asielaanvraag, op basis van artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG, toch in België te behandelen. Verzoekster houdt dan ook ten onrechte voor dat haar "persoonlijke situatie" niet in aanmerking werd genomen en dat geen motivering voorzien werd omtrent "de vrees voor terugkeer naar Italië." Verder wordt verwezen naar artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat voorziet dat een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgeleverd aan de asielzoeker ten aanzien van wie is vastgesteld dat een andere lidstaat bevoegd is voor de behandeling van zijn asielaanvraag. Ook moet benadrukt worden dat de formele motiveringsplicht er

niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168). De Raad dient, gelet op voorgaande vaststellingen, te besluiten dat in casu in een pertinente en draagkrachtige motivering werd voorzien, die verzoekster in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond en dat bijgevolg is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.3.3. In de mate dat verzoekster betoogt dat de motivering incorrect is en er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt, voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in het raam van de toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en de bepalingen van de verordening 343/2003/EG dient onderzocht te worden.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit het administratief dossier blijkt dat de Italiaanse autoriteiten verzoekster en visum toekenden en deze autoriteiten nalieten om binnen de in artikel 18.1 van de verordening 343/2003/EG bepaalde termijn te antwoorden op het overnameverzoek van 27 augustus 2010 dat uitging van de bevoegde Belgische diensten. Dit impliceert, gelet op artikel 18.7 van de verordening 343/2003/EG, dat de Italiaanse autoriteiten geacht worden het overnameverzoek te aanvaarden en, gezien artikel 16 van dezelfde verordening, verantwoordelijk zijn voor de behandeling van verzoeksters asielaanvraag. Verzoekster betwist de juistheid van deze gegevens niet. Verzoekster maakt daarnaast met haar uiteenzetting ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover het bestuur beschikt krachtens artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker voorhoudt dat de door haar aangevoerde rechtsregels en rechtsbeginselen geschonden zijn doordat in de bestreden beslissing gesteld wordt dat haar asielaanvraag *“onontvankelijk is”* en het bestuur tot deze beslissing kwam *“zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar verzoekers vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, bij een terugkeer naar Italië”* kan de Raad slechts opmerken dat dit onderdeel van het middel feitelijke grondslag mist. In de bestreden beslissing wordt immers geenszins uitspraak gedaan over de ontvankelijkheid van verzoeksters asielaanvraag. Er wordt slechts bepaald welk land verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoeksters asielaanvraag en gesteld dat zij het Belgische grondgebied dient te verlaten.

Verzoekster laat verder na de precieze bepaling aan te geven waarop zij zich baseert om te stellen dat haar vrees voor vervolging dient onderzocht te worden. De Belgische autoriteiten dienen immers, overeenkomstig artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en de bepalingen van verordening 343/2003/EG, alvorens te beslissen een asielverzoek inhoudelijk te onderzoeken, eerst te verifiëren welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag. Nu werd vastgesteld dat de Italiaanse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag en niet werd aangetoond dat de Italiaanse autoriteiten niet in staat zouden zijn verzoeksters rechten te waarborgen en haar de vereiste bescherming te bieden, kan niet worden ingezien op welke grond de Belgische instanties een verder onderzoek dienden door te voeren.

Een schending van artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG wordt evenmin aangetoond. Deze bepaling, die voorziet dat een staat toch de mogelijkheid heeft om een asielaanvraag te behandelen wanneer deze hiertoe op grond van de voormelde verordening niet verplicht is, houdt op zich immers geen enkele verplichting in en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft duidelijk aangegeven waarom hij van oordeel was dat hij geen gebruik diende te maken van deze proceduremogelijkheid. Verweerder heeft hierbij de verschillende door verzoekster aangebrachte inlichtingen onderzocht en toegelicht waarom deze geen redenen vormen om toepassing te maken van artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG. Verzoekster kan dan ook niet nuttig verwijzen naar recht-

spraak van de Raad waarbij een beslissing vernietigd werd omdat het bestuur had nagelaten een standpunt in te nemen inzake de verklaringen van een vreemdeling.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt, dat de materiële motiveringsplicht werd miskend of dat de bestreden beslissing in strijd is met de artikelen 3.2 en 16 van de verordening 343/2003/EG of artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet.

3.3.4. In zoverre verzoekster aanvoert dat er in Italië – het land dat verantwoordelijk is voor de behandeling van haar asielaanvraag – *“voor derdelanders (...) een gevaar kan zijn”* en dat zij *“het slachtoffer zal zijn van een daadwerkelijke en persoonsgerichte vervolging in de zin van de Conventie van Genève”* moet worden gesteld dat zij geen enkel stuk aanbrengt dat toelaat tot deze vaststelling te komen. Verzoekster toont haar stelling dat de bestreden beslissing het door artikel 2 van het EVRM beschermde recht op leven in het gedrang brengt dan ook niet aan. Zij maakt evenmin aannemelijk dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zij zal onderworpen worden aan folteringingen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen zoals voorzien in artikel 3 van het EVRM.

3.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoekster ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

3.3.6. De Raad wijst er voorts op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van de verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

3.3.7. De verordening 343/2003/EG bevat geen artikel 45 en de Vreemdelingenwet bevat geen artikel 71/3, zodat de stelling van verzoeker dat deze bepalingen zouden geschonden zijn elke grondslag mist.

3.3.8. Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat verzoekster, wat de schending van artikel 8 van het EVRM en de artikelen 3.4 en 19.2 van de verordening 343/2003/EG betreft, zich beperkt tot het louter aanvoeren van deze door haar geschonden geachte bepalingen. Verzoekster licht evenwel niet toe waarom zij van oordeel is dat deze bepalingen werden geschonden of aan welk onderdeel van deze bepalingen verweerder precies is te kort gekomen, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK